

Понос је кад се небо дограби за Проклетије, застане да се одмори и нагледа Божије милости.

Гледа небо и ћути.

Изнава свакога јутра откад је века, а опет се нагледати не може, а и како би..?

Мало је очињег вида, кратак је живот, кусо је и небо да се нагледа порте господње...

Понос је кад уцвета и замирише Призрен, узбереш га и окитиш јелек, а он само ниче...

Колко да узбереш три пут више никне, све јаче и лепше замирише, сав се црвени, плави и бели...

Понос је кад у шакехватиш читаву Бистрицу, пљуснеш је онако преко лица, отворених очију, а капи се дохвате о трепавице ко оно деца о најниже гране дуда...

Шам- дуда, ено га понос векује крај посестрима пећке светиње.

Једно- друго исповеде и причесте, понос је то!

Понос је кад ништа у мркломе мраку не видиш а све знаш где је.

Не види се то очима, не својим, предачким и потомачким.

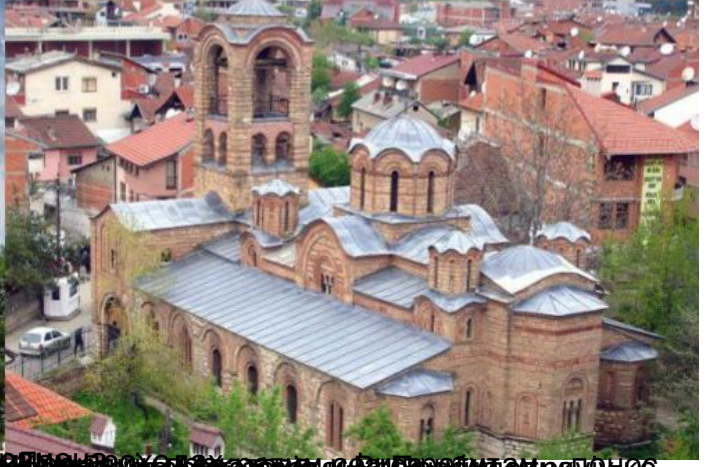
Поносну су ми Симониду ослепели да ми прогледамо...

Понос је то!

Стотину пута да ми спале и руше Самодрежу- костима и месом својим ћу је подићи изнова...

Понос је то!

Где су ми дроб раздробили- Ораховцем сам превио...

Михаило Меденица је једна од најлепших цркава у Србији. Она је изграђена у 19. веку и представља једну од најбољих примера српског неоромантизма. Црква је изграђена од црвених тлаца и има више купола. Она је једна од најлепших цркава у Србији. Она је изграђена у 19. веку и представља једну од најбољих примера српског неоромантизма. Црква је изграђена од црвених тлаца и има више купола.